

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący: SSR Aneta Kurdubska

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Woźniak-Wiliszewska

po rozpoznaniu w dniu 04 lutego 2016 r. we Włocławku

sprawy z powództwa P. L.

przeciwko (...) **E. S., L. K., T. (...) spółka jawna we W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda P. L. na rzecz pozwanego (...) E. S., L. K., T. (...) spółka jawna we W. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Powód P. L. dnia 1 marca 2015 r. (data nadania) wniósł przeciwko pozwanemu E. E. S., L. K., T. (...) sp. jawna pozew o zwolnienie spod egzekucji (...) o nr (...), zajętego u M. G. w miejscowości Ł. przez asesora komorniczego J. R. działającego na zlecenie komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym we Włocławku W. W. w dniu 30 stycznia 2015 r. w sprawie KM 1634/14 oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pisma wskazał, iż w dniu 30 stycznia 2015 r. asesor komorniczy J. R. wszczął na wniosek E. E. S., L. K., T. (...) sp. jawna egzekucję przez zajęcie ruchomości znajdującej się na posesji w miejscowości Ł.. Dalej podał, iż w dniu 31 stycznia 2015 r. w trakcie wizyty na komendzie Policji w L., celem odebrania samochodu, uzyskał informację o zajęciu pojazdu u M. G. przez komornika sądowego i jej zabezpieczeniu. Dodał, iż taką informację uzyskał od asesora komorniczego J. R.. W dniu 2 lutego 2015 r. zgłosił się do wskazanego asesora celem dostarczenia dowodu zakupu pojazdu – faktury VAT. Podniósł, iż pojazd stanowi jego własność, albowiem w listopadzie 2014 r. nabył go od P. Ł.. Pismem z dnia 9 lutego 2015 r. skierował do pozwanego wezwanie do zwolnienia pojazdu spod egzekucji. Pomimo wezwania, pozwany nie zwolnił pojazdu spod egzekucji.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia wniosków pozwanego, z ostrożności procesowej pozwany uznaje powództwo i wnosi o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie w przypadku nieuwzględnienia wniosków pozwanego i na podstawie art. 101 k. p. c. nie obciążanie pozwanego kosztami procesu.

W uzasadnieniu pisma peł. pozwanego wskazał, iż z uwagi na niedochowanie przez powoda terminu do wniesienia powództwa określonego w art. 841par.3 k.p.c. powództwo powinno zostać oddalone. Miesięczny termin do wniesienia powództwa, biegnie od dnia, gdy osoba trzecia dowiedziała się o zajęcie. Powód o zajęciu dowiedział się w dniu 31 stycznia 2015 r. Z powództwem wystąpił jednak 3 marca 2015 r., czyli po upływie miesięcznego terminu. Według wiedzy pozwanego, powód otrzymał informacje o zajęciu już w dniu 30 stycznia 2015 r., gdyż w tym dniu sprawa zajęcia trafiła na Komendę Policji w L.. Uchybienie terminu powinno skutkować oddaleniem powództwa. Z ostrożności

procesowej podał, iż powód wystosował do pozwanego pismo z dnia 4 lutego 2015 r. o wydanie pojazdu, który został zajęty przez komornika sądowego, nie załączając żadnych dowodów prawa własności. W odpowiedzi pozwany dnia 13 lutego 2015 r. wystosował do powoda pismo, w którym wezwał do udokumentowania swojego prawa własności, albowiem posiadane przez pozwanego informacje poprzez komornika z (...) u, wskazywały, że to dłużnik pozwanego P. Ł. jest właścicielem pojazdu a nie powód. Powód nie udzielił odpowiedzi na pismo pozwanego.

W piśmie z dnia 19 listopada 2015 r. powód wskazał, iż nie uchybił miesięcznemu terminowi oznaczonemu w art. 841 par. 3 k.p.c., albowiem wiarygodną informację o zajęciu samochodu otrzymał dopiero w dniu 2 lutego 2015 r., kiedy to udał się do kancelarii komorniczej Komornika Sądowego przy SR we Włocławku W. W.. Wprawdzie w dniu 31 stycznia 2015 r. dowiedział się o zatrzymaniu samochodu przez Policję, to jednak nie mógł jednoznacznie powiązać tego faktu z zajęciem komorniczym.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 17 listopada 2014 r. powód kupił od P. Ł. samochód marki O. (...) o nr. rej. (...).

Dowód: faktura Vat nr (...) – k. 9

Dnia 30 stycznia 2015 r. asesor komorniczy J. R. w sprawie KM 1634/14 z wniosku wierzyciela E. L., E. S., T. (...) sp. jawna przeciwko dłużnikowi P. Ł., w miejscowości Ł. nr 65 u M. G. dokonał zajęcia samochodu marki O. o nr rej. (...).

Dowód: protokół zajęcia ruchomości – k. 102 akt KM1634/14, zeznania świadka J. R. – k. 73v-74

Tego samego dnia, tj. 30 stycznia 2015 r. P. Ł. zadzwonił do powoda i poinformował go, iż samochód znajduje się na Komendzie Policji w L.. Dnia 31 stycznia 2015 r. powód zgłosił się na Komendę Policji w L. by odebrać swój samochód. Tam otrzymał informację, iż samochód nie może zostać wydany, albowiem został zajęty przez komornika. Policjanci, w celu dalszych informacji, przekazali powodowi nr telefonu do asesora komorniczego, który dokonał zajęcia pojazdu - J. R.. Tego samego dnia – w sobotę, między godziną 16 a 17 powód zadzwonił na podany nr. telefonu. Telefon odebrał asesor komorniczy J. R.. Rozmowa miała dość burzliwy przebieg. J. R. był właśnie w drodze na rodzinne spotkanie. Powód żądał wydania samochodu, podając, iż jest jego właścicielem. Asesor w trakcie rozmowy poinformował powoda na czym polega praca komornika, oraz, że samochód został zajęty w postępowanie egzekucyjnym jakie zostało wszczęte przeciwko dłużnikowi P. Ł. z wniosku wierzyciela. Poinformował również powoda, iż samochód nie zostanie zwolniony do czasu uzyskania zezwolenia sądu. Powód w rozmowie z asesorem przedstawił się jako właściciel zajętego samochodu. W celu wyjaśnienia dalszych kwestii J. R. zaprosił powoda do kancelarii komornika w dniu 2 lutego 2015 r.

Dowód: zeznania świadka J. R. – k. 73v-74, zeznania powoda P. Ł. - k. 64-64v, 74, notatka – k. 108 akt KM 1634/14

Dnia 2 lutego 2015 r. do asesora komorniczego J. R. stawił się powód P. Ł.. Okazał on asesorowi fakturę Vat na dowód, iż jest właścicielem zajętego pojazdu. Został wówczas powiadomiony, iż pojazd jest przedmiotem postępowania zabezpieczającego i został zajęty w dniu 30 stycznia 2015 r. Wydano wówczas powodowi odpis protokołu zajęcia.

Dowód: zeznania świadka J. R. – k. 73v-74, zeznania powoda P. Ł. - k. 64-64v, 74, protokół z dnia 2 lutego 2015 r. – k. 109 akt KM 1634/14

Dnia 10 lutego 2015 r. powód wezwał pozwanego do wydania pojazdu O. (...).

Dowód: pismo z dnia 4 lutego 2015 r. – k. 5, zpo – k. 6

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie zeznań świadka J. R., na podstawie dowodu z przesłuchania powoda oraz na podstawie dowodów z dokumentów, których wiarygodności nikt nie kwestionował. Sąd dał w całości

wiarę zeznaniom świadka J. R.. Jego zeznania były spójne, jasne i logiczne. Znalazły potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania powoda. Zauważyć jednak należy, iż sam powód przyznał składając pozew, że o zajęcie dowiedział się w dniu 31 stycznia 2015 r. Dopiero gdy pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut spóźnienia powództwa w związku z uchybieniem miesięcznego terminu, powód zaczął twierdzić, iż o zajęciu pojazdu dowiedział się dopiero w dniu 2 lutego 2015 r. w siedzibie komornika sądowego. Okoliczności w jakich powód zmienił zdanie co do terminu podjęcia informacji o zajęciu pojazdu, dają podstawy sądzić, iż stanowić to miało przyjętą linię obrony powoda co do zachowania terminu.

Zgodnie z treścią art. 841 § 1 k.p.c. osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Jednakże w myśl § 3 art. 841 k.p.c. powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Termin ten jest terminem prawa materialnego o charakterze prekluzyjnym i nie podlega przywróceniu, co w przypadku wniesienia powództwa po upływie tego terminu skutkować musi jego oddalenie (uchwała SN z dnia 17.07.2007 r. III CZP 57/2007 OSNC 2008/9/97).

Termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu. Jednakże gdyby w danym miesiącu nie było dnia odpowiadającego dacie rozpoczęcia terminu (jak w przypadku miesiąca luty, w którym nie występuje 31 i 30, z wyjątkiem lat przestępnych 29 dzień) wówczas termin upływie z końcem ostatniego dnia danego miesiąca. W orzecznictwie wskazuje się również, że dniem w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa jest dzień w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu (wyrok SN z dnia 12.12.2007 r., V CSK 275/07, Lex nr 677785, wyrok SN z dnia 24.11.2010 r. II CSK 274/10, Lex 707865).

W ocenie sądu, dniem od którego należy liczyć termin wskazany w treści art. 841 § 3 kpc, nie jest ten, w którym osoba trzecia pozyska wszystkie konieczne informacje do wytoczenia powództwa. Z akt sprawy wynika, że do zajęcia samochodu marki V. o nr rej. (...) r. doszło w dniu 30 stycznia 2015 r. Już tego dnia powód uzyskał od dłużnika pewne informacje co do zajęcia samochodu. Niezbędne informacje o zajęciu samochodu otrzymał już najpóźniej w dniu 31 stycznia 2015 r., wynika to wprost z twierdzeń powoda zawartych w pozwie, zeznań powoda, świadka J. R. jak i notatki sporządzonej przez asesora komorniczego w dniu 31 stycznia 2015 r. W tej sytuacji od dnia 31 stycznia 2015 r. rozpoczął bieg terminu, o którym mowa w art. 841 § 3 kpc do złożenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji. Jednocześnie wskazać należy, iż cytowany przepis mówi o dniu, w którym powód uzyskał informację o naruszeniu swojego prawa, a nie od dnia, w którym powód został pouczony o możliwości wystąpienia z powództwem z art. 841 kpc. W ocenie sądu powód składając pozew o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji w dniu 1 marca 2015 r uchybił terminowi, o którym mowa w art. 841 § 3 kpc liczonemu od dnia, w którym dowiedział się o naruszeniu swojego prawa. Termin ten upłynął bowiem w dniu 28 lutego 2015 r., a pozew wniesiono dopiero dnia 1 marca 2015 r.

Jednocześnie wskazać należy, że dniem, w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa jest dzień, w którym faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu, nie ma znaczenia przy tym, czy została o tym powiadomiona oficjalnie przez organ egzekucyjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 275/07, LEX nr 677785). Twierdzenie powoda że formalne zawiadomienie od komornika otrzymał dopiero w dniu 2 lutego 2015 r., co pozwoliło mu uzyskać pełne dane i pełną wiedzę i od daty tej należy liczyć termin na wniesienie powództwa jest bezpodstawne i nieuprawnione w świetle tego, że wiedział o zajęciu samochodu w dniu 31 stycznia 2015 r. Istotne dla oceny zachowania terminu wniesienia powództwa jest interpretacja ustawowego zwrotu „dowiedzenia się”. Pojęcie to należy rozumieć jako każdą czynność, w wyniku której powód powziął wiarygodną informację o zajęciu przedmiotu egzekucji. Skoro w dniu 31 stycznia 2015 r. rozmawiał z asesorem komorniczym, który dokonał zajęcia pojazdu i ten poinformował go o czynności zajęcia w sprawie dłużnika P. Ł. z wniosku pozwanego, to stwierdzić należy, iż powziął on z tą datą wiarygodną informację o zajęciu. Pojęcie dowiedzenia się nie jest tożsame znaczeniowo z zawiadomieniem o zajęciu. Gdyby ustawodawca przywiązywał wagę do formalnego aktu zawiadomienia jako początku biegu terminu wyznaczonego na złożenie powództwa to wyraźnie zapisałby to w ustawie (wyrok SN z 16.12.2007 r. sygn. akt V CSK 275/2007, Lex Polonica nr 2794800).

Reasumując, należało stwierdzić, iż powód uchybił terminowi wskazanemu w art. 841 par. 3 k.p.c. i powództwo z tej przyczyny należało oddalić.

W przypadku gdyby powództwo zostało wniesione w określonym przez ustawodawcę terminie, a tym samym powód nie uchybiłby terminowi, należałoby zwolnić zajęty pojazd spod egzekucji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w myśl zasady odpowiedzialności strony za wynik procesu i na rzecz pozwanego zasądził kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego, które Sąd ustalił na kwotę 2.400 zł na podstawie § 6 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.